

Villányi László

Kulcsszavaink

Szerelmünk kulcsszavait kezdtem sorolni, olyan hévvel, mintha mindenki számára ugyanazt jelentené, ha leírom: tisztelet; hiszen hiába léteznek alapvető fogalmak, történetünkkel újra kell teremtenünk őket, mögöttük életünk soha nem volt részletei.

zenet

Ki tudja hányadszor fordult már elő, akár ma délelőtt, hogy ugyanazokban a percekben kezdjük írni üzeneteinket; és betűzgetem: amikor jelzett a telefon, megint tudtam, ismét tőled kapom azt az egyszavas, megunhatatlan mondatot.

Köldökszinór

Amikor megszülettem a Zrínyi utcai kórházban, nyakam köré tekeredett a köldökszinór, kevés híján soha nem hallja meg sírásomat édesanyám; hányszor, de hányszor éreztem azóta is a szorítást, csak néha mertem nagy levegőt venni, s most itt van kezéd, te végképp el tudod oldani a zsinórt.

Néreis

Utóbb gyanítom, egy volt amaz ötven, írtam az ibolyafürtű
Néreisekről, majd múltból jövő időbe tettem át érkezésed,
s a jelenben hallom a tengert: végre visszakaptad magadat;
benned a szépen szóló, a megmentő, a hullámokat felfogó,
csendesítő, az igaz, a tanácstudó, a teljesüléshez vezető,
az ajándékozó, a megszabadító, a magasztos, a jókikötőjű.

Fenyők

Először csodálkoztak hógolyózásunk láttán,
rosszallóan gondolhatták: akár a gyerekek,
aztán növekvő irigységgel nézték derűnket;
amikor közöttük szaladtunk, már bevallották:
legszívesebben ők is egymáshoz hajolnának,
és összekapaszkodva kergetőznének velünk.

Fedett uszoda

Mindeddig csak a boldogságban úsztunk,
s ehhez képest akár lehangoló is lehetne
a klóros víz, a kimért pályák merevsége;
jó, nem dűnék közt hagytuk lábnyomunkat,
de miért hinnénk el, hogy ahol homokba
vész az utolsó hullám, ott ér véget a tenger.

